

“मीठे बच्चे- तिम्रो अनादि नाता हो भाइ-भाइको, तिमी साकारमा भाइ-बहिनी हो त्यसैले तिम्रो कहिल्यै पनि विकारी दृष्टि हुनु हुँदैन।”

प्रश्न:- विजयी अष्ट रत्न को बन्छन्? उनको महत्त्व के छ?

उत्तर:- जसको मनमा विकारी ख्याल हुँदैन। पूरा पावन दृष्टि हुन्छ, उनै अष्ट रत्न बन्छन् अर्थात् कर्मातीत अवस्थामा पुग्छन्। उनीहरूको यति धेरै महत्त्व हुन्छ जो कसैमा कहिल्यै कुनै ग्रहदशा लागेमा उसलाई अष्ट रत्नको औंठी लगाइदिन्छन्। सम्झन्छन् यसबाट ग्रहदशा जान्छ। अष्ट रत्न बन्नेहरू दूरदर्शी बुद्धि हुने भएकाले निरन्तर भाइ-भाइको स्मृतिमा रहन्छन्।

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूले जानेका छन्, आफ्नो नाम के हो? ब्राह्मण। ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी धेरै छन्। यसबाट सिद्ध हुन्छ यिनीहरू धर्मका बच्चाहरू हुन् किनकि एकै पिताका सन्तान हुन्। त्यसैले अवश्य धर्मका बच्चाहरू नै हुन्। तिमी ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी नै धर्मका बच्चा हो। धेरै बच्चाहरू छन्। एक त प्रजापिता ब्रह्माका र अर्को परमपिता परमात्मा शिवका त्यसैले अवश्य पनि उनीहरूको आपसमा सम्बन्ध छ किनकि उहाँका रुहानी बच्चाहरू हुन् र यिनका भए शारीरिक बच्चाहरू। उहाँ शिवबाबाका बच्चा भाइ-भाइ हुन्। प्रजापिता ब्रह्माका साकार भाइ-बहिनी हुन्। भाइ-बहिनीको विकारी नाता कहिल्यै हुँदैन। तिम्रो बारेमा पनि यिनीहरूले सबैलाई भाइ-बहिनी बनाउँछन् भन्ने आवाज निकाल्छन्, जसबाट शुद्ध नाता रहोस्। विकारी दृष्टि नजाओस्। केवल यस जन्मको लागि यो दृष्टि पक्का भएपछि फेरि भविष्यमा कहिल्यै पनि विकारी दृष्टि रहँदैन। यस्तो होइन, त्यहाँ स्वर्गमा भाइ-बहिनी सम्झन्छन्। त्यहाँ त जसरी महाराजा-महारानी हुन्छन्, त्यस्तै हुन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी पुरुषोत्तम संगमयुगमा छौं। हामी सबै भाइ-बहिनी हौं। प्रजापिता ब्रह्मा नाम त छ नि। प्रजापिता ब्रह्मा कहिले आएका हुन्- यो कुरा दुनियाँलाई थाहा छैन। तिमी यहाँ बसेका छौ, जानेका छौ- हामी पुरुषोत्तम संगमयुगी बी.के. हौं। अहिले यसलाई धर्म भनिँदैन, यो कुलको नै स्थापना भइरहेको छ। तिमी ब्राह्मण कुलका हो। तिमीले भन्न सक्छौ- हामी ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू एक प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हौं। यो नयाँ कुरा भयो नि। तिमीले भन्न सक्छौ हामी बी.के. हौं। हुन् त वास्तवमा हामी सबै भाइ-भाइ हौं। एक बाबाका सन्तान हौं। हामीलाई धर्मका बच्चा भनिँदैन। हामी आत्माहरू उहाँका अनादि सन्तान हौं। उहाँ परमपिता परमात्मा सुप्रीम सोल हुनुहुन्छ। अरु कसैलाई पनि ‘सुप्रीम’ शब्द प्रयोग गरिँदैन। सुप्रीम भनिन्छ सम्पूर्ण पवित्रलाई। यस्तो भनिँदैन सबैमा पवित्रता हुन्छ। पवित्रता यस संगमयुगमा नै सिकिन्छ। तिमी त पुरुषोत्तम संगमयुग निवासी हो। जसरी कलियुग निवासी, सत्ययुग निवासी भनिन्छ। सत्ययुग, कलियुगलाई त सबैले जानेका छन्। यदि दूरदर्शी बुद्धि भए बुझ्न सक्छन्। कलियुग र सत्ययुगको बीचलाई भनिन्छ संगमयुग। शास्त्रहरूमा फेरि युग-युग भनिदिएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म युग-युगमा आउँदिन। हामी संगमयुगी ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी हौं- तिम्रो बुद्धिमा यो ज्ञान हुनुपर्छ। हामी न सत्ययुगमा छौं, न कलियुगमा छौं। संगमपछि सत्ययुग आउँछ।

तिमी अहिले सत्ययुगमा जानको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। पवित्र नबनी त्यहाँ कोही पनि जान सक्दैन। अहिले तिमी पवित्र बन्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। सबै त पवित्र छैनन्। कति पतित पनि छन्। चल्दा-चल्दै गिँछन्, अनि लुकेर आएर अमृत पिउँछन्। वास्तवमा जसले अमृत छोडेर विष पिउँछन्, उनीहरूलाई केही समय आउन दिइन्छ। तर यो पनि गायन गरिन्छ- जब अमृत बाँडेका थिए त्यतिबेला असुर लुकीछिपी आएर बस्थे। भन्छन्, इन्द्र सभामा यस्ता अपवित्र आएर बसे भने उनीहरूलाई श्राप लाग्छ। एक कथा पनि बताउँछन्- एक परीले एक विकारीलाई लिएर आइन्, अनि उनको के हाल भयो? विकारी त अवश्य पनि गिँछ। यो बुझ्ने कुरा हो। विकारी चढ्न सक्दैन। भन्छन् ऊ गएर पत्थर बन्यो। अब यस्तो त होइन- मनुष्य पत्थर वा वृक्ष बन्छ। पत्थरबुद्धि बनेका छन्। यहाँ आउँछन् पारसबुद्धि बन्नको लागि तर लुकेर विष पिए भने सिद्ध हुन्छ- पत्थर बुद्धि नै रहन्छन्। यो कुरा सामुन्नेमा सम्झाईन्छ, शास्त्रहरूमा त यतिकै बसेर लेखेका छन्। नाम राखेका छन् इन्द्रसभा। जहाँ पुखराजपरी, किसिम किसिमका परीहरू देखाउँछन्। रत्नहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन् नि। कुनै

धेरै राम्रा रत्न, कुनै कम। कुनैको मूल्य थोरै, कुनैको धेरै हुन्छ। ९ रत्नको औंठी पनि धेरै बनाउँछन्। विज्ञापन गर्छन्। नाम त रत्न नै हो। यहाँ बस्नुभएको छ नि। तर त्यसमा पनि भन्छन् यो हीरा हो, यो पन्ना हो, यो माणिक हो, पुखराज पनि राखेका हुन्छन्। रात-दिनको फरक छ। उनको मूल्यमा पनि धेरै फरक हुन्छ। हुन त फूलसँग तुलना गरिन्छ। त्यसमा पनि भेराइटी हुन्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- को को फूल बनेका छन्। ब्राह्मणीहरू पण्डा बनेर आउँछन्, ती राम्रा फूल हुन्छन्। कुनै त विद्यार्थी पनि धेरै तीक्ष्ण हुन्छन्, सम्झाउनमा, कार्य गर्नमा। बाबाले ब्राह्मणीलाई फूल नदिएर उनीहरूलाई दिनुहुन्छ। सिकाउनेहरूमा भन्दा पनि उनीहरूमा धेरै राम्रा गुण हुन्छन्। कुनै पनि विकार हुँदैन। कसै कसैमा अवगुण हुन्छ- क्रोधको भूत, लोभको भूत...। त्यसैले बाबालाई थाहा छ- यो मन पर्ने पण्डा हो, यो दोस्रो नम्बरको हो। कुनै कुनै पण्डा त्यति मन पर्ने हुँदैनन्, जति जिज्ञासु। जसलाई लिएर आउँछन् ऊ मन पर्ने हुन्छ। यस्ता पनि हुन्छन्- सिकाउनेहरू मायाको पकडमा आएर विकारमा जान्छन्। यस्ता पनि छन्, धेरैलाई दलदलबाट निकाल्छन् तर स्वयं फँसेर मर्छन्। माया धेरै बेजोड छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- विकारी दृष्टिले धेरै धोका दिन्छ। जबसम्म विकारी दृष्टि हुन्छ तबसम्म भाइ-बहिनीलाई जो निर्देशन मिलेको छ त्यो चल्न सक्दैन। पवित्र दृष्टि भएका पनि परिवर्तन भएर विकारी बन्छन्। जब विकारी दृष्टि बदलिएर पक्का पवित्र दृष्टिवाला बन्छन् अनि त्यसलाई भनिन्छ कर्मातीत अवस्था। आफ्नो यति जाँच गर्नुपर्छ। सँगसँगै बसे पनि विकारी दृष्टि नजाओस्। यहाँ तिमी भाइ-बहिनी बन्छौ, ज्ञान तरबार बीचमा छ। हामीले त पवित्र बन्ने पक्का प्रतिज्ञा गर्नु छ। तर लेख्छन्- बाबा आकर्षण हुन्छ, त्यो अवस्था अझै पक्का भएको छैन। यो त होइन, पुरुषार्थ नै गरिरहौं। एकदम पवित्र दृष्टि बनेपछि विजय प्राप्त गर्न सक्छन्। अवस्था यस्तो हुनुपर्छ जसले गर्दा विकारी संकल्प पनि नउठोस्, यसैलाई कर्मातीत अवस्था भनिन्छ। यो नै लक्ष्य हो।

कति अद्भुत माला बन्छ। ८ रत्नको पनि माला हुन्छ। बच्चाहरू त अनगिन्ति छन्। सूर्यवंशी चन्द्रवंशी घराना यहाँ स्थापना हुन्छ। तिनीहरू सबैमा पूरा पास हुने, छात्रवृत्ति लिने ८ रत्न निस्कन्छन्। बीचमा फेरि उनीहरूलाई रत्न बनाउनेवाला हीरा 'शिव' राख्छन्, जसले यस्तो रत्न बनाउनु भयो। ग्रहदशा लाग्यो भने पनि ८ रत्नहरूको औंठी लगाउँछन्। यतिबेला भारतवर्षको राहुको दशा छ। पहिला थियो वृक्षपतिको अर्थात् बृहस्पतिको दशा। तिमी सत्ययुगी देवता थियौ, विश्वमा राज्य गर्थ्यौ। पछि राहुको दशा लाग्यो। अहिले तिमीले जानेका छौ- हाम्रो बृहस्पतिको दशा छ, नाम छ वृक्षपति। बृहस्पति पनि भनिन्छ। हामी विश्वका मालिक भएका बेला अवश्य पनि हामीमाथि बृहस्पतिको दशा थियो, अहिले राहुको दशा छ, जसबाट हामी कौडीतुल्य बनेका छौं। यो कुरा त हरेकले जान्न सक्छ। सोध्नु पर्ने कुरै छैन। गुरु आदिलाई सोध्छन्- म यो परीक्षामा पास हुन सक्छु? यहाँ पनि बाबासँग सोध्छन्- म पास हुन्छु? भन्छु यदि यस्तै पुरुषार्थमा अगाडि बढिरह्यौ भने किन पास नहुने? तर माया धेरै बलवान छ। तुफान ल्याइदिन्छ। यतिबेला त ठिकै छ, पछि गएर धेरै तुफान आयो भने? अहिले तिमी युद्धको मैदानमा छौ, अनि मैले ग्यारेन्टी कसरी गर्न सक्छु? पहिला माला बनाउँथ्यौ, जसलाई २-३ नम्बरमा राख्थ्यौ, ती अहिले छैनन्। एकदम काँडा बने। त्यसैले बाबाले भन्नुभयो- ब्राह्मणहरूको माला बन्न सक्दैन। युद्धको मैदानमा छौ नि। आज ब्राह्मण, भोलि शूद्र बन्छन्, विकारमा गयो भने शूद्र बन्थ्यो। राहुको दशा लागेको छ। बृहस्पतिको दशाको लागि पुरुषार्थ गर्थे, वृक्षपतिले पढाउनुहुन्थ्यो। चल्दा-चल्दै मायाको थप्पड लाग्यो, अनि राहुको दशा लाग्यो। विश्वासघाती बन्छन्। यस्ता सबै ठाउँमा हुन्छन्। एक राज्यबाट निस्केर अर्को राज्यमा गएर शरण लिन्छन्। फेरि अरूले पनि हेर्छन्- यो हाम्रो काममा आउँछ त्यसैले शरण दिन्छन्। यस्ता धेरै विश्वासघाती बन्छन् हवाईजहाज सहित अरूको राज्यमा गएर बस्छन्। फेरि तिनीहरूले हवाईजहाज फर्काइदिन्छन्, उनलाई शरण दिन्छन्। हवाईजहाजलाई कहाँ शरण दिन्छन् र? त्यो त उनीहरूको सम्पत्ति हो नि। उनीहरूको चीज उनीहरूलाई नै फिर्ता गरिदिन्छन्। तर मनुष्यले मनुष्यलाई शरण दिन्छन्।

अहिले तिमी बच्चा बाबाको शरणमा आएका छौ। भन्छौ हाम्रो लाज बचाइदिनुहोस्। द्रौपदीले पुकारिन् यसले मलाई नंगन गराउँछ, पतित हुनबाट बचाउनुहोस्। सत्ययुगमा कहिल्यै नंगन हुँदैनन्। उनीहरूलाई त भनिन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी। साना बच्चाहरू त हुन्छन् नै निर्विकारी। यिनीहरू गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि सम्पूर्ण निर्विकारी रहन्छन्। रहन त स्त्री-पुरुष सौथै रहन्छन् तर पनि निर्विकारी रहन्छन्। त्यसैले भन्छन् हामी नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बनिरहेका छौं। त्यो हो निर्विकारी दुनियाँ, त्यहाँ रावण हुँदैन। त्यसलाई भनिन्छ रामराज्य। राम शिवबाबालाई भनिन्छ। राम नाम जप्नुको अर्थ नै हो बाबाको याद गर्नु। रामराज्य बोल्दा बुद्धिमा निराकार नै आउँछ। राम-राम भन्छन्, सीतालाई छोडिदिन्छन्। त्यसैगरी कृष्णको नाम लिन्छन्, राधालाई

छोडिदिन्छन्। यहाँ त बाबा हुनुहुन्छ नै एक, उहाँले भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर। कृष्णलाई पतित पावन भनिदैन। बचपनमा राधा-कृष्ण पनि भाइ-बहिनी थिएनन्। भिन्दा-भिन्दै राज्यका थिए। बच्चाहरू त हुन्छन् नै शूद्र। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— बच्चाहरू त फूल हुन्, उनीहरूमा विकारको दृष्टि हुँदैन। जब बढ्दै जान्छन् तब दृष्टि बिग्रदै जान्छ। त्यसैले भनिन्छ— बालक र महात्मा समान हुन्छन्। तर बच्चा महात्मा भन्दा पनि उच्च हुन्छ। महात्मालाई फेरि पनि थाहा हुन्छ हामी भ्रष्टाचारबाट पैदा भएका हौं। साना बच्चाहरूलाई यो थाहा हुँदैन। बच्चा पिताको बनेपछि वर्सा त प्राप्त हुन्छ नै। तिमी विश्वको राजधानीको मालिक बन्छौ। हिजोको कुरा हो तिमी विश्वको मालिक थियौ। अब फेरि तिमी त्यस्तै बन्छौ। यति धेरै प्राप्ति हुन्छ। स्त्री-पुरुष, भाइ-बहिनी बनेर पवित्र रहे भने के ठूलो कुरा भयो र? अलिकति मेहनत पनि त चाहियो नि। हो, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार अब बृहस्पतिको दशा आउँछ। स्वर्गमा त सबै जान्छन् फेरि पढाइबाट कसैले उच्च पद पाउँछन्, कसैले मध्यम, कोही फूल बन्छन्, कोही के बन्छन्। बगैंचा हो नि। फेरि पद पनि त्यस्तै लिन्छन्। पुरुषार्थ खुब गर्नुपर्छ, त्यस्तै फूल बन्नको लागि। त्यसैले बाबाले बच्चाहरूलाई देखाउनको लागि फूल लिएर आउनु हुन्छ। बगैंचामा त अनेक प्रकारका फूल हुन्छन्। सत्ययुग हो फूलहरूको बगैंचा र यो हो काँडाको जंगल। अहिले तिमी काँडाबाट फूल बन्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। एकले अर्कालाई काँडा लगाउनबाट बच्नको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ, जसले जति पुरुषार्थ गर्छ त्यति विकार माथि विजय प्राप्त गर्छ। मुख्य कुरा हो काममाथि विजय प्राप्त गरेमा जगतजित बन्छौ। यो कुरा त बच्चाहरूमा निर्भर गर्छ। जवानहरूले धेरै मेहनत गर्नुपर्छ, वृद्धहरूले थोरै। वानप्रस्थ अवस्था भएकालाई अझ कम। बच्चाहरूलाई धेरै कम।

तिमीलाई थाहा छ— हामीलाई विश्वको बादशाहीको दौलत प्राप्त भइरहेको छ, त्यसको लागि एक जन्म पवित्र रह्यौ भने के हर्जा भयो? उनलाई भनिन्छ बाल ब्रह्मचारी। अन्तिमसम्म पवित्र रहन्छन्। जो पवित्र रहन्छन् उनलाई अन्त्यसम्म बाबाको आकर्षण हुन्छ, बच्चाहरूलाई बचपनबाटै ज्ञान मिल्यो भने बच्न सक्छन्। साना बच्चाहरू अबोध हुन्छन् तर फेरि बाहिर विद्यालय आदिमा सङ्गको रङ्ग लाग्छ। संगतले ताछ्छ, कुसंगतले डुबाउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई पार लैजान्छु, शिवालयमा। सत्ययुग हो बिल्कलै नयाँ दुनियाँ। धेरै कम मनुष्य हुन्छन् फेरि बढ्दै जान्छन्। त्यहाँ त धेरै कम देवताहरू हुन्छन्। त्यसैले नयाँ दुनियाँमा जाने पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबाको प्रिय बन्नको लागि गुणवान बन्नु छ। राम्रो राम्रो गुण धारण गरेर फूल बन्नु छ। अवगुण निकालिदिनु छ। कसैलाई पनि काँडा लगाउनु हुँदैन।

२) सम्पूर्ण पास हुन वा छात्रवृत्ति प्राप्त गर्नको लागि यस्तो अवस्था बनाउनु छ जसले गर्दा अरु केही पनि याद नआओस्, पवित्र दृष्टि बनोस्। सदा बृहस्पतिको दशा रहिरहोस्।

वरदान:- स्व - स्वरूप र बाबाको सत्य स्वरूपलाई चिनेर सत्यताको शक्ति धारण गर्ने दिव्यता सम्पन्न भव जुन बच्चाहरूले आफ्नो स्व-स्वरूपलाई वा बाबाको सत्य परिचयलाई यथार्थ जान्दछन् र त्यसै स्वरूपको स्मृतिमा रहन्छन् तब उनीहरूमा सत्यताको शक्ति आउँछ। उनीहरूको हरेक संकल्प सधैं सत्यता वा दिव्यता सम्पन्न हुन्छ। संकल्प, बोल, कर्म र सम्बन्ध-सम्पर्क सबैमा दिव्यताको अनुभूति हुन्छ। सत्यतालाई सिद्ध गर्ने आवश्यकता रहँदैन। यदि सत्यताको शक्ति छ भने खुशीमा नाचिरहनेछन्।

स्लोगन:- सकाश (मन्साद्वारा सहयोग) दिने सेवा गर्यौ भने समस्याहरू सहजै भाग्नेछन्।